

SALVADOR ESPRIU

CANCÓ DE LA PLENITUD DEL MATÍ

Llum de retorn de barca:
la solitud guanyada.
A l'or caminat del dia,
llum de retorn de barca.

Sóc. I en un lleu, benigne
hàlit de vida d'aire,
per mar i somnis duia
la solitud guanyada.

lectura

I

Serà tortuga
petrificada
que malastruga
quedà clavada
sobre l'abisme
de l'oceà
que un cataclisme
tot esbotzà?
Serà desferra
d'antiga costa
d'aquesta terra?
Tros de la crosta
que un foc immens
foll abrandava
fins als ciments
quan modelava,
dintre les sines
de ses entranyes,
les gegantines
formes estranyes
d'una estructura
que fa paüra?

II

Les llevantades,
quan s'avaloten,
amb grans onades
cruels l'assoten,
que regalimen
a doll pels flancs,
on folles llimen
greus esvorancs,
clotals i grenys.
Mes sa carcassa,
rocams ferrenys,
no devé lassa.
Majestuosa
roman encar
i coratjosa
damunt la mar.

III

La mar serena
d'escuma emplena
tot el redol
del vell Cargol.
També l'enronda
amb vestit blau
que porta blonda
de lli suau,
filat pel bes
que al Cargol dóna,
com un promès
que s'apassiona,
l'onatge fi
del lleu garbí.

IV

Llom de ballena
sembla el seu volt;
mes l'anomena
tothom Cargol.
És el vigia
del port petit;
vetlla de dia,
vetlla de nit.
Quan de tornada
ve el mariner,
li dóna ullada
per virar bé.
La vela arria;
estrops i rem
llest aparia,
cantant ensem.
L'escalàm fica
dintre l'estrop;
el rem xerrica
a cada cop.
D'una pitrada,
damunt la sorra
fina i daurada,
la barca amorra.
I en el Cargol,
ferm i silent,
hi brilla el sol,
hi juga el vent.

DE LA ROCA DITA «EL CARGOL»

J. BARCELÓ I MATAS